

Dödsanalys

Döden är en vän. Hon är den yttersta befriaren som genom sin förlösning renar oss från allting oegentligt, oväsentligt, falskt och orent, fåfängt och förgämligt, medan bara det väsentliga, det eviga och det egentliga blir kvar.

Men när man sålunda lär känna döden som en vän så framstår hon som alltmer attraktiv och som en fresterska.

I ett fall som jag kände innebar en nära gods död för hans då närmaste väninna ett så oemotståndligt sug, att hon själv tog sitt liv det samma året: en märkvärdig dubbeltragedi.

Och det är faran med den goda döden:

i intimt vänskapligt umgänge med henne kan hon bli oemotståndlig, mera så än någon innerlig förälskelse, så att man intet annat kan än ge sig hän.

Och det är därför som det händer, att de närmaste ibland blir galna av sin sorg.

De saknar positiv kanalisering av den, vilket är nödvändigt om man alls ska komma över den och klara av den.

Somliga vill ha den kvar och aldrig komma över den, de sörjer passionerat hela livet, som miss Havisham i Dickens praktroman, och även liksom änkan uti Windsor, drottningen Viktoria, som isolerade sig efter makens död och undandrog sig all offentlighet.

Det måste inte vara skadligt. I Viktorias fall drog England bara fördel av det.

Men det är viktigt för ens egen överlevnad att man bearbetar sorgen och helst praktiserar och konkretiserar den.

Att låta tårarna få flöda ut i skapandet av konstverk är väl det mest konstruktiva och det bästa sättet.

Bästa trösten är det fortsatta intima och privata umgänget med den förlorade och då bäst genom de konkreta minnen han har lämnat kvar, i skrift, i bilder, i hans livsverk och de relationer som förblev bestående.

Det sämsta sättet är, som somliga tyvärr gör, att förtränga minnena och till och med avlägsna dem, förkasta dem och rensa ut dem ur sitt liv.

Då kommer de tillbaka blott i mera plågsam form.

Nej, bearbetning är det enda raka, frossa i de levande reminiscenserna, bevara dem och pränta ner dem, gör ett altare av alla bilderna

och redigera minnesböcker, skriv om honom,

allt konkret av den som inte längre är konkret är gott.

Sjung om honom, odla minnena och värna om hans levnads sanning,

prata om honom ad infinitum, festa till hans minne,

sorgen måste ut, ty det är inte acceptabelt
att en kär förlorad vän ska få förbli förlorad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aurelio med Poeter.se id #7222 innehar upphovsrätten